

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **K. M.**
bytem P. P. 2472/9, X P. – L.

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2017, č. j. KUZZL 64135/2017/2017,
ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce navrhoval přezkoumání rozhodnutí žalovaného, citovaného v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Vsetín (dále jen „městský úřad“) ze dne 13. 9. 2017, č. j. MUVS9297/2016/OSA/Ek/1265. Městský úřad tímto rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2016 (dále jen „zákon o přestupcích“).
2. Přestupku se žalobce měl dopustit tím, že dne 2. 8. 2016 v době od 23.40 h do 23.55 h v bytě č. 1 v domě č. p. 65 na ulici MUDr. Františka Sovy ve Vsetíně fyzicky napadl D. R. tak, že ji úmyslně strčil rukama, čímž úmyslně narušil občanské soužití jiným hrubým jednáním. Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 400 Kč.

3. **Žalobce v žalobě** namítal absenci materiální stránky přestupku. Ta nebyla naplněna tím spíše, že D. R. (poškozená) žalobce fyzicky napadala. Z její strany to nebyl žádný exces, ale bylo to na denním pořádku, včetně velmi hrubých invektiv. Ten večer oba požili alkohol, žalobce méně, poškozená více, a to takové množství, že se válela uprostřed křižovatky, sotva stála na nohou atd. Bohužel městský úřad nezjišťoval množství požitého alkoholu, což žalobce považoval za klíčové, neboť poškozená si jednak večer nepamatuje a zkresluje, jednak mělo požití množství alkoholu zásadní vliv na její motorické schopnosti. K tomu žalobce doložil výpis z bankovního účtu, kde je uvedeno, kolik ten večer za alkohol utratil. Proto žalobce navrhoval záznam z videokamer, který by toto jednoznačně prokázal. Ovšem městský úřad jej neobstaral, ačkoliv tak učinit měl, neboť žalobce tento důkazní prostředek řádně navrhl a navíc dle zásady vyšetřovací za správně zjištěný skutkový stav je zodpovědný správní orgán. Žalobce se domníval, že tento důkaz městský úřad neobstaral, protože nectil ústavně zaručenou zásadu presumpce neviny, nebo že si prostě chtěl „udělat čárku“ za další projednaný přestupek. Jestliže poškozená uvedla, že upadla na zem, k tomu žalobce nemohl uvést nic, neboť si nepamatuje, že by na zem upadla, ať už sama nebo protože ji měl strčit. Žalobce si to nepamatuje jednak proto, že také požil nějaký alkohol, ale také proto, že od události uběhla značná doba; ale možná také, protože na zem vůbec upadnout nemusela. Žalobce si pamatuje, že ji odstrčil na gauč, nicméně jako obranu na její útok. Také je možné, že ji pouze odstrčil, když na něj chtěla zaútočit, a nikoliv strčil, avšak právě s ohledem na zkonsumované množství alkoholu upadla. Je samozřejmé, že poškozená něco takového (že ho napadla) nebude přiznávat. Ovšem městský úřad měl o to pečlivěji zjišťovat skutkový stav, kdy prakticky jediným důkazním prostředkem byla výpověď poškozené. Materiální stránka přestupku sleduje dva cíle. Prvním z nich je rozlišování přestupků od trestných činů, druhým je umožnit nestíhat bagatelní přestupky. Poškozená vypověděla, že ji žalobce odstrčil tak, že upadla na podlahu. Žalobce vypověděl, že mu to není známo; ovšem, že ji odstrčil na gauč, o tom ví. Matka poškozené vypověděla, že do poškozené pouze strčil (dokonce tvrdila, že poškozená vůbec neupadla). Z okolností též vyplynulo, že městský úřad toto sám konstatoval, že to, co se ten večer odehrálo, bylo za vypjaté situace. I z toho lze usuzovat na to, že jestliže se žalobce přesto skutku dopustil, nešlo z jeho strany o projev svévolné a nepřiměřené agrese, nýbrž o jednání vyprovokované. Městský úřad se s námitkou nedostatku materiální stránky přestupku nevypořádal. Pokud existovaly pochybnosti o naplnění materiálního znaku, byl povinen městský úřad tento závěr odůvodnit a nestačí poukázat na obecné skutečnosti a okolnosti. Správní orgány měly přihlédnout k tomu, že situace byla vypjatá a nerozhodovat přepjatě formalisticky a dopustit se libovůle.
4. K osobě poškozené žalobce správním orgánům doložil fotografie modřin a škrábanců, které mu poškozená způsobila. Je sice pravdou, že v jiné souvislosti, nicméně žalobce poukazoval na to, že poškozená je agresor. Navíc poškozená ani nepopřela, že tyto škrábance a modřiny způsobila. Měla možnost na tvrzení žalobce reagovat (tvrdit, předvolat svědky, doložit lékařské zprávy atd.), nicméně nic z toho neudělala, včetně toho, že tato obvinění nedementovala. Žádná tvrzení tohoto typu však nevznesla, neboť si byla vědoma, že by neunesla důkazní břemeno.
5. V tom, že městský úřad naprosto ignoroval tyto jednoznačné důkazní prostředky o tom, že poškozená je agresor, viděl žalobce zjevnou tendenci žalobce odstíhat a potrestat bez ohledu na skutečnost, že může být (a dle fotografií je) jiná. Správní orgány tyto důkazní prostředky záměrně pominuly, ačkoliv zpochybňovaly, byť nepřímou, výpověď poškozené. Poškozená se sice tváří, že neumí do pěti napočítat, ovšem opak je pravdou.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

Ona je skutečně „všehoschopný pomatenec“, což lze doložit také tím, že při ústním jednání městskému úřadu řekla: „Víte, K. je takový ... on se soudí se svými rodiči“, s cílem žalobce v očích správních orgánů dehonestovat. Avšak jaksi opomněla říci, že důvodem, proč se s nimi soudil, je to, že ani jeden z nich nechtěl plnit svou zákonnou vyživovací povinnost. To si soud může lehce ověřit u Okresního soudu v Uherském Hradišti (žalovaný L. M.) a u Obvodního soudu pro Prahu 9 (žalovaná M. M., sp. zn. 14 C 352/2015). Z toho si soud může sám učinit úvahu o tom, jak nepravdivě a tendenčně poškozená vypovídala. Sám žalovaný konstatoval, že poškozená značně přeháněla, když vypověděla, že žalobce jí „vytrhl půlku vlasů“. Že poškozená lže, je zřejmé již od začátku, neboť v úředním záznamu Policie ČR bylo uvedeno, že žalobce poškozenou „několikrát uhodil rukou do obličeje“. Městský úřad příkazy vydal na podkladě úředního záznamu (pomineme-li, že úřední záznam dle judikatury je absolutně nepoužitelný důkaz až na výjimky, například souhlas obviněného). V průběhu ústního jednání však vyšlo najevo i na základě výpovědi matky poškozené, že nic takového se nestalo ani náhodou. Z uvedeného je zřejmé, že žalobkyně lhala Policii ČR o tom, co se toho večera stalo.

6. Dále žalobce upozornil na to, že poškozená si na mnoha místech při ústním jednání protiřečila, což je patrné ze zvukového záznamu. Když se jí to nehodilo, řekla, že už si to nepamatuje, a poukázala na to, že je to již dlouho. Zatímco když se jí městský úřad zeptal na domnělý přestupek, tvrdila, že „to si pamatuje přesně“. Jestliže městský úřad přes tyto rozpory poškozené uvěřil, je přinejmenším zvláštní, proč se přiklonil k výpovědi někoho, kdo si protiřečí, navíc když z výpovědi matky poškozené vyplývá totéž, tedy že žalobce se skutku nedopustil. I okolnost, že výpovědi poškozené a její matky byly rozporuplné, měly správní orgány vést k tomu, že skutkový děj se asi neodehrál tak, jak jej popisovala poškozená. Svědkyně a poškozená spolu mají velmi dobré vztahy, bydlí spolu a je nepravděpodobné, že by se o události nebavily, respektive o tom, co vypoví při ústním jednání. Z toho, že svědkyně vypovídala jinak, plyne to, že se nechtěla na této lži ze strany poškozené podílet.
7. Žalobce dále namítal nemožnost seznámit se s důkazem. Žalobce měl v době, kdy se měl k městskému úřadu dostavit, zkoušky a řádně a s dostatečným předstihem se omluvil, přičemž další možnost seznámení se s podklady městský úřad nestanovil a vydal rozhodnutí. Bylo zřejmé, že omluva z jednání nebyla vedena snahou prodlužovat řízení.
8. Další pochybení městského úřadu spatřoval žalobce v tom, že když v reakci na nezákonně vydaný platební rozkaz uvedl, že s ohledem na zneužití pravomoci úřední osoby přijme potřebná opatření, měla se oprávněná úřední osoba vyloučit z dalšího projednávání přestupku, neboť zde existovala důvodná obava, že se mu bude chtít v následném řízení za avizované kroky pomstít.
9. K rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobce namítal, že je nepřijatelné, aby si žalovaný fabuloval a konstruoval průběh večera a ignoroval rozpory ve výpovědi. Zaujatý postoj žalovaného je vidět i v rozdílech, jestli svědkyně uvedla, že ji žalobce držel za krk nebo za ramena. Žalobce nesouhlasil s tím, jak žalovaný uvedl, že se stavěl do pozice ublíženého a neprávem obviněného, o poškozené se vyjadřoval nehezky, místy urážlivě až ponižujícím způsobem a poměrně arogantní rétorikou komunikoval i se správním orgánem, například na poslední straně odporu proti příkazu. Žalobce však pouze popsal, čeho je poškozená schopna, nic si nevymyslel, ani nepřibarvil a výslovně uvedl, že jeho snahou rozhodně není poškozenou dehonestovat. Žalovaný si udělal obrázek o vině žalobce již na základě (domnělé) rétoriky a nedbal presumpce neviny. Podle žalobce v odporu nic arogantního

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

není, žalobce se bránil nezákonnému postupu. Žalovaný dále uvedl, že poškozené ukradl kocoura (byť je slovo „ukradl“ v uvozovkách). Tato skutečnost nebyla v řízení vůbec zjišťována a navíc je pro danou věc irrelevantní. Dále žalobce namítal, že u správního trestání nelze použít koncentraci řízení a může v odvolacím řízení namítat nové skutečnosti. Tvzení žalobce nasvědčují doložené fotografie, které zachycují následky brachiálního útoku ze strany poškozené. Správní orgány hodnotily důkazy v neprospěch žalobce, i když byly neutrální nebo hovořily v jeho prospěch.

10. Žalobce nesouhlasil s konstatováním žalovaného v napadeném rozhodnutí, že z jeho projevů směřovaných vůči poškozené žalovaný dovodil, že je to spíše žalobce, kdo vykazuje určité znaky poruchy osobnosti, nikoliv poškozená. Žalovaný tak jednal *ultra vires*, k takovému tvrzení nemá vzdělání ani kompetenci a je proti žalobci silně zaujatý. Toto konstatování na žalobce působilo až kafkaovsky v situaci, kdy doložil fotografie, na kterých je zachyceno, jak poškozená seděla zcela oblečená ve vaně, která byla zcela napuštěná vodou a do které si předtím dobrovolně sedla. Pokud měl správní orgán pochybnosti v otázce příčetnosti, měl učinit opatření k tomu, aby se žalobcova (ne)příčetnost prokázala.
11. Žalovaný v rozhodnutí konstatoval, že žalobce před ústním jednáním navíc zaslal poškozené téměř výhrůžnou SMS zprávu týkající se toho, jak má vypovídat u městského úřadu (list č. 41 spisu). Žalobce měl pochybnosti o kompetenci městského úřadu, který buď má jisté nedostatky v tom, co se rozumí jako bezprávná výhrůžka nebo opět záměrně překroutil skutečnosti. Poškozená žalobce lživě obvinila z přestupku v úmyslu přivodit mu trestní stíhání, což žalobce kvalifikoval jako schválnost.
12. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že v řízení nebylo prokázáno, jestli v důsledku strčení žalobce poškozená upadla na zem, na gauč nebo částečně na gauč a pak na zem, a jestli jí žalobce nestrčil víckrát, a proto je ve výroku rozhodnutí, že narušil občanské soužití jiným hrubým způsobem. Žalobce namítal, že mu správní orgány skutek neprokázaly, řízení měly zastavit. Navíc skutek žalobci nemohl být prokázán, když tři zúčastnění vypověděli každý něco jiného.
13. Nadto žalobce poukázal na zásadu *nullum crimen sine lege certa* a na to, že formulace „vůči jinému se dopustí jiného hrubého jednání“ je *de facto* blanketní normou a chybí zde znaky skutkové podstaty, respektive formální znaky, což je v rozporu s čl. 39 Listiny základních práv a svobod.
14. Žalobce nesouhlasil s konstatováním žalovaného, že se mu jeví jako věrohodnější a pravdivější výpověď poškozené, i když místy působí přehnaně či je emočně zabarvená. Nezáleží na tom, jak pravděpodobné se jeví, kdo je pachatel. Zákonným podkladem pro odsuzující výrok musí být vždy výraz lidsky dosažitelné jistoty, plynoucí především ze zákonem stanoveného procesu zjišťování a následného vyhodnocení rozhodných skutečností tak, aby se skutkové závěry soudního rozhodnutí neocitly v (extrémním) rozporu s vlastním obsahem provedených důkazů (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 398/97).
15. Žalobce odkázal na to, že ve svém rozhodnutí městský úřad uvedl, že žalobce by si měl uvědomit veškerá negativa svého jednání a uložená sankce by ho měla vést k tomu, aby se podobného jednání do budoucna vyvaroval. Tento apel žalobce vnímal jako správní trest napomenutí. Rozhodnutí je třeba vnímat materiálně - obsahovalo další rozhodnutí, ve

kterém byla žalobci uložena sankce napomenutí. Tak byla porušena zásada *ne bis in idem* a žalobci byly uloženy dva tresty.

16. Žalobce uzavřel, že byla porušena zásada materiální pravdy, zásada vyšetřovací, žalobce nemohl uplatňovat svá práva a hájit je, bylo porušeno jeho právo být seznámen s podklady před vydáním rozhodnutí, byla porušena presumpce neviny, zásada *nullum crimen sine lege certa*, zásada, že se vždy aplikuje předpis příznivější (zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí), bylo porušeno právo na spravedlivý proces, rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a protiústavní z důvodu opomenutého důkazu (správní orgány ignorovaly požadavek žalobce na provedení videozáznamu z městského kamerového systému, aniž by se v rozhodnutích vypořádaly s tím, proč tento důkazní prostředek neobstaraly). Žalobce upozornil na to, že v žalobě je oprávněn uvádět důvody, které v odvolacím řízení neuplatnil. Žalobce navrhl a přiložil k žalobě k důkazu výpis z bankovního účtu ze dne 2. 8. 2016 nepřímou dokazující množství požitého alkoholu.
17. **Žalobce v doplnění žaloby** navrhl k prokázání průběhu incidentu další důkazní prostředky – fotografii (screenshot) konverzace mezi žalobcem a matkou poškozené, která proběhla prostřednictvím aplikace Viber dne 12. 8. 2016, kde dokládá zájem o žalobce ze strany matky poškozené (nepřímou prokazuje, že ani matka poškozené nepovažovala incident za závažný a společensky škodlivý); e-mail, který taktéž proběhl mezi žalobcem a matkou poškozené dne 19. 10. 2016 (16 dnů po incidentu), jehož přátelské znění opět dokazuje, že matka poškozené incident nepovažovala za závažný; výpis z bankovního účtu žalobce dokazující, že svědkyně mu dne 8. 8. 2017 poslala dar 2 000 Kč (že jde o dar, je možné ověřit výsledkem matky poškozené); e-mail mezi žalobcem a matkou poškozené, kterým mu odpovídá na zprávu zaslou dne 4. 8. 2016, tedy den po incidentu. S ohledem na trvalé technické obtíže není žalobce schopen ověřit, kdy mu na tento e-mail odpověděla, nicméně z logiky věci a časové posloupnosti vyplývá, že se jednalo o první bezprostřední reakci z její strany vůči žalobci, přičemž tento e-mail je psán přátelským až vřelým tónem. Navrhované důkazy mají prokázat, že tvrzení poškozené o tom, že ji škrtil, anebo strčil tak, že upadla na zem, nejsou pravdivá, neboť podle výpovědi matky poškozené, která událost viděla, čemuž uvěřil i městský úřad, když konstatoval, že výpovědi matky poškozené a poškozené spolu korespondovaly a přisoudil těmto výpovědím rozhodující váhu, lze si jen stěží představit situaci, kdy matka poškozené viděla, jak žalobce fyzicky napadal její dceru, ale již pět dní po tomto útoku mu poslala peněžní dar, popřípadě mu psala takto vřelé zprávy. K potvrzení pravosti elektronické konverzace žalobce navrhl svědeckou výpověď matky poškozené.
18. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** uvedl, že se s námitkami žalobce neztotožnil a trval na tom, že v řízení bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že se žalobce výše popsaného skutkového jednání dopustil a že byla naplněna materiální stránka přestupku. K tomu se žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Žalovaný neshledal žádné pochybení ani v procesním postupu městského úřadu a trval na tom, že žalobce nebyl v řízení nikterak zkrácen na svém zákonném právu na obhajobu. Žalovaný doplnil, že řízení městský úřad zahájil podle zákona o přestupcích a v souladu s přechodnými ustanoveními zákona č. 250/2016 Sb. toto řízení dokončil a podle něj posuzoval odpovědnost za přestupek. Správní orgány nepostupovaly podle právní úpravy účinné ode dne 1. 7. 2017, protože ta není pro žalobce příznivější.

19. **Žalobce v replice** namítl, že správní orgány měly užít novou právní úpravu, protože je třeba hledět na příznivější právní úpravu jako celek. O příznivější právní úpravu se jedná například proto, že zákon č. 250/2016 Sb. upravuje institut mimořádné snížení výměry pokuty.
20. **Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 20. 11. 2017 – s přihlédnutím ke specifickým daného řízení, popsáním v další části rozsudku.
21. **Soud zjistil ze správního spisu** ve vztahu k souzené věci z oznámení přestupku Policie ČR ze dne 3. 8. 2016, že žalobce fyzicky a slovně napadl bývalou přítelkyni a svědkem napadení byla i matka poškozené, a to v čase a místě popsaném shora. Podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 3. 8. 2016 po příjezdu hlídky na místo poškozená k napadení uvedla, že se dnešního dne rozešla se svým přítelem, který v době návštěvy ve Vsetíně bydlí u svého strýce. Jelikož jí ho bylo líto a nechtěla, aby šel spát pěšky do J., přišli spolu k ní domů do bytu, kde měl přespát do rána na gauči. Uvnitř bytu ji ale začal slovně urážet slovy „kurvo“ atd. a několikrát ji rukou uhodil do obličeje a těla. Při tomto napadání se vzbudila matka poškozené, která začala bránit svou dceru a vyhodila žalobce z bytu ven. Po příjezdu hlídky se v místě již žalobce nenacházel a ani nebyl nalezen v blízkosti místa napadení. Fyzickým napadením nebylo způsobeno žádné viditelné zranění osob, ani nedošlo ke škodě na majetku.
22. Městský úřad usnesením ze dne 1. 12. 2016 odložil věc slovního napadení poškozené žalobcem, neboť nebyl podán návrh na zahájení, přestože poškozená byla poučena a k podání návrhu vyzvána.
23. Městský úřad příkazem ze dne 14. 12. 2016 uložil za fyzické napadení poškozené žalobcem pokutu ve výši 400 Kč. Příkaz byl zrušen odporem žalobce.
24. Žalobce doručil dne 28. 6. 2017 městskému úřadu podání, kde popřel spáchání přestupku. Žalobce se před incidentem rozešel s poškozenou, která vypila takové množství alkoholu, že nemohla ani chodit, potácela se a lehla si doprostřed křižovátky. K tomu žalobce navrhl důkaz záznamem z kamerového systému na trase ulic Dolní náměstí, Svárov, Tyršova, Žerotínova, Za Zámkem, Sychrov a z parku a doloží výpis z bankovního účtu, neboť útratu za alkohol platil on. Po příchodu domů se kvůli opilosti poškozené pohádali i proto, že během dvouletého vztahu nechutně manipulovala s lidmi v okolí žalobce, intrigovala a neštítala se použít nejodpornějších prostředků k dosažení svých cílů. Když se večer s poškozenou hádali a šťouchali (v žádném případě ji však žalobce nikdy neuhodil, naopak může předložit důkazy, že ona bila jeho), rozfňukala se, až nemohla popadnout dech, takto vstoupila do ložnice její matky s tím, že ji žalobce bije, aby šla matka situaci uklidnit, avšak bezprostředně po zavření dveří přestala fňukat a usmála se na žalobce s výrazem, že nad ním vyzrála. Další z jejích oblíbených činností bylo tvrzení kamarádkám, že ji žalobce bije, což byl důvod hádky, těžko by se toho žalobce dopouštěl v bytě její matky. K prokázání svých tvrzení žalobce navrhl a přiložil fotografie komunikace mezi ním a poškozenou, kde se mu přiznala, že v tu chvíli byla jen našťavaná a přála mu to nejhorší, kde poškozená při strážlivém stavu a při jiné příležitosti než tento večer sedla oblečená do vany plné vody, kde setrvala několik desítek minut z neznámých důvodů; fotografie SMS konverzace

mezi žalobcem a matkou poškozené, která proběhla po údajném napadení, která prokazuje, že kdyby žalobce poškozenou napadl, těžko by se její matka s ním takto přátelsky bavila, ba dokonce mu posílala peníze; část fotografií, které poškozená nestihla smazat, kde jsou zaznamenány modřiny, které žalobci (při jiné příležitosti) způsobila právě poškozená. Dále žalobce navrhl předvolat jako svědky policisty k dosvědčení, že poškozená na sobě neměla žádné oděrky, modřiny atd., a dále jako svědkyni navrhl žalobce předvolat matku poškozené.

25. Žalobce městskému úřadu při jednání dne 24. 7. 2017 vypověděl, že s poškozenou dne 2. 8. 2016 v restauraci popíjeli, poškozená popíjela dost. Pak mezi nimi vznikla nějaká rozepře a odebrali se k ní domů. Poškozená byla velmi podnapilá a doma se začali hádat a šťouchat, bylo to vzájemné, urážky padaly z obou stran. Žalobce ji pak „nějak šťouchl, ale to bylo tak, že sedla na zadek na gauč. Byla to vypjatá situace, předtím se hádali“. Ona začala brečet, což bylo podle žalobce způsobeno alkoholem. Ona začala fňukat, pak vešla do ložnice za svou matkou, kde fňukala a říkala jí, že ji žalobce bije. Poškozená zavřela dveře ložnice a začala se smát, tak vítězoslavně, že žalobce přelstila. Když matka vyšla z ložnice, poškozená pořád tvrdila, že žalobce ji bije. Tak žalobce poškozené říkal: „Tak pojď, když to všude vykládáš, že tě biju, stejně si to o mně všichni myslí. Jen jsem tak popocházel, to nebylo nijak agresivní, já jsem ji ve skutečnosti napadnout nechtěl, nemínil. Poškozená mě odstrkovala a řekla mi, ať odejdu. Tak jsem z bytu odešel. Za měsíc po události jsem byl s poškozenou v kontaktu a ona mi poslala SMS zprávu, ve které se mi omluvila“. Podle žalobce se skutek nestal a nenavrhoval již k výsledku žádné další svědky ani policistu, který zpracovával úřední záznam.
26. Poškozená při ústním jednání dne 24. 7. 2017 ve své výpovědi uvedla, že „něco se odehrávalo mezi ní a žalobcem již dlouhodobě předtím“. Poškozená žalobci toho dne nabídla, že může u nich přespát, a to již byli bývalí partneři. Poškozená měla v té době již jinou známost, což žalobce věděl a nelíbilo se mu to. Poškozená chtěla žalobci rozdělat gauč v obýváku, aby u nich přespal a v té chvíli žalobce kopl do jejího kocoura, tak „začala ječet, on začal ječet a začal do ní šťouchat“. V tu chvíli vstala matka, která spala ve vedlejším pokoji a snažila se žalobce od poškozené odtrhnout, protože do ní strčil tak, že upadla na zem, bolelo ji rameno, to bylo i před matkou. Matka ho chtěla vystrkat ven z bytu, ale on nechtěl, furt na sebe křičeli, furt poškozenou urážel. V tu chvíli poškozená volala policii, to byl žalobce ještě v bytě. Poškozená uvedla, že „mamka se ho snažila z bytu vyhodit, on stále nechtěl“. Poškozená šla do jiné místnosti a pak viděla, že žalobce odchází a „krade jí jejího kocoura, vynesl ho ven z bytu. Mamka utíkala za ním a ten ho prý po ní hodil a utíkal pryč“. Když přijela policie, to žalobce už v bytě nebyl, tak s nimi řešila hlavně toho kocoura. „Fyzické napadení nijak zvlášť neřešila, protože to nebylo poprvé, co ji fyzicky napadl. Má dokonce i umělý zub, ale to nebylo z té noci. V tu noc se dělo všechno, trhání za vlasy, škracení. Já jsem hlavně ječela, ale také jsem se bránila. Zraněná jsem byla, bolelo mě trošku rameno, u lékaře jsem nebyla. Jestli jsem měla jiná zranění, nevím. Na druhý den přišel žalobce a u dveří bytu seděl asi hodinu a čtvrt“. Poškozená měla zamknuto a řekla mu, ať jde pryč. On tam seděl, zvonil, „ptal se na mamku, jestli se na něho zlobí. Ale mamka odjela hned ráno na Slovensko. Žalobce dluží poškozené docela velkou částku peněz, tak se ohledně toho kontaktovali. Do zpráv na facebook jí napsal dne 27. 6. 2017 v 13.29 h, že jestli nepřijde a neřekne, že si vše vymyslela, tak se bude soudit za pomluvu“. Ale poškozená si nic nevymyslela a na úřad přišla. K předložené SMS zprávě poškozená uvedla, že se v ní omluvila za to, že mu mohla přihroršit u soudu, který ho čekal s jeho matkou. „Předložená SMS zpráva se nevztahovala

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

k danému incidentu. Vzhledem k tomu, že se mu blížil soud s matkou, tak od ní žalobce chtěl, aby mu tu SMS zprávu poslala“. K otázce žalobce, že ve výpovědi uvedla, že matka se vzbudila sama, ale v SMS zprávě ze dne 29. 8. 2016 v 17 h uvedla, že ji šla vzbudit, poškozená uvedla, že když ječela, tak přesně neví, jestli volala nebo matka přišla sama, je to slovíčkaření, přesně si nepamatuje do detailu, jak se to stalo, poškozená v té chvíli měla vytrhnutou půlku vlasů na hlavě. Na otázku žalobce „Jak jsem vás měl udeřit?“, poškozená odpověděla, že pěstí do tváře nedostala, ale dostala ránu do zad mezi lopatky, žalobce ji chytil pod krk, škubal za vlasy, pak s ní šťouchl a „to ho již držela mamka“. Na otázku: „Jestli jsem vás byl i před vaší matkou?“ poškozená odpověděla, že byla v šoku, před matkou ji šťouchl, a když ho držela, tak se snažil po ní sápat a řval, že je „děvka, špekátá děvka, kurva“. Na otázku: „Když jsem vás bil celý náš vztah, tak proč jste se se mnou nerozešla?“ poškozená odpověděla, že žalobce ji nebil celý jejich vztah, bylo to v posledním roce, když spolu byli ve společné domácnosti. Za prvé pořád byla ještě zamilovaná, když šlo vážně do extrému a chtěla ho vyhodit, tak žalobce vyhrožoval, že má natočené video jejich pohlavního styku a jestli ho má zveřejnit, tak s ní manipuloval. K otázce, zda se svěřila o tom napadení někomu, poškozená uvedla: „Samozřejmě mamce a nejbližším přátelům“, ale jim to neřekla hned. Na otázku, jestli pila nějaký alkohol a kolik, poškozená uvedla, že asi od 18 hodin toho dne měla tři panáky vodky a Cider, který jí žalobce chrstl do obličeje. Žalobce se vyjádřil, že toho bylo víc, co vypila. Žalobce městskému úřadu uvedl, že na tu zprávu na facebook napsal, že je to lež, že ji měl zbít a z jeho strany je to jediná možná obrana. Na otázku, zda by mohla říct, jak je na tom psychicky, jestli je stabilní, poškozená uvedla, že celou dobu byla psychicky v pořádku, neléčila se, teď je úplně v pořádku, teď je šťastná. Žalobce předložil svědkyni fotografii pořízenou asi před rokem, kdy si v oblečení lehla do napuštěné vany. K tomu poškozená uvedla, že seděla v té vaně, protože brečela po fyzickém útoku ze strany žalobce a žalobce jí v tu dobu držel krk v prstech. K předloženým fotografiím žalobce o jeho zranění na koleni a ruce poškozená uvedla, že žalobce ji urážel, když seděla na posteli, on do ní rukou drbal a začala se prát. Nepamatuje si, kdy se to stalo. To je jediná hezká vzpomínka, kdy se konečně bránila. Žalobce má problémovou kůži, trpí lupénkou, takže je na něm vše vidět.

27. Matka poškozené ve své svědecké výpovědi dne 24. 7. 2017 uvedla, že dne 2. 8. 2017 byla doma, dívala se v obýváku na televizi. Otevřely se dveře bytu, dcera odemkla a na chodbě byli oba, dcera se žalobcem. Bylo slyšet, že se nějak hádají, že se spolu chytli. Matka vběhla na chodbu v bytě a řekla jim, ať se přestanou hádat. Oba byli trochu „ovínění“, hádali se a žalobce do dcery rukama strčil, kdy ho potom dcera odstrkovala od sebe. Dcera šla z chodby do obýváku, překřikovali se. Žalobce to našťvalo, kdy dcera byla na sedačce a žalobce ji držel za ramena. Svědkyně ho od ní odtrhla a dotáhla zpět na chodbu. Poškozená řekla, že zavolá policii a volala. Žalobce vzal kočku a svědkyně za ním vyběhla bosky k výtahu v přízemí, kde žalobce kocoura nechal, svědkyně ho vzala a odnesla domů. Pak přijela policie. U dcery svědkyně neviděla žádné zranění, dcera si stěžovala na bolest ruky, u lékaře se ošetřit nenechala. Svědkyně nespala v ložnici, v županu seděla u televize v obýváku. Druhý den byla na Slovensku, a když se vrátila, dcera jí řekla, že žalobce je za dveřmi a že se jim přišel omluvit. K dotazu žalobce, že v obvinění je uvedeno, že dceru několikrát pěstí udeřil do obličeje, zda to viděla, svědkyně uvedla, že „pěstí ne, on se spíš jen natahoval, určitě ji chytil za tu ruku, bylo tam pošťuchování“.
28. Podle přílohy e-mailu poškozené, zaslaného městskému úřadu dne 26. 7. 2017 – kopie obrazovky s texty SMS, v první zprávě ze dne 27. 6. z 13.29 h je uvedeno: „Ahoj beruško, pamatuješ, jak sis vymyslela, že jsem tě u vás doma zmlátil a zavolalas na mě policajty? Tak

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

máš týden na to, abys zašla na městský úřad a řekla jim tam, že sis to vymyslela – dobře víš, že maximálně jsem tě žduchl na gauč, ale nikdy jsem tě nemlátil – protože jsem dostal pokutu za něco, co jsem neudělal. Jestli to neuděláš, tak na tebe podám trestní oznámení za pomluvu, protože tohle už je kurva serious! Svým kamarádkám si lži a intrikuj na mně, jak chceš, ale obvinít mě lživě z takové prasárny, to ti neprojde.“ V druhé SMS zprávě ze dne 27. 6. v 13.31 h je uvedeno: „Děláš si ze mě srandu??? Podívej, nevím, jestli trpíš nějakou ztrátou paměti, ale máma tě musela držet, protože jsi mě chtěl zabít! Žduchl jsi mě a já nemohla asi měsíc zvednout ruku, protože jsem spadla na rameno! Kopl jsi mi do kocoura a pak jsi mi ho ukradl z bytu! Buď rád, že jsem to trestní oznámení nepodala já! Nikomu jsem nikdy nelhala, jsi chlap hovado“.

29. Oznámením ze dne 28. 7. 2017 městský úřad upravil označení stíhaného skutku tak, že žalobce měl v uvedený čas a na uvedeném místě „fyzicky napadnout D. R., a to tak, že ji měl úmyslně strčit rukama, čímž měl úmyslně narušit občanské soužití jiným hrubým jednáním“. Součástí oznámení bylo předvolání k ústnímu jednání ve věci dne 29. 8. 2017.
30. Podáním ze dne 8. 8. 2017 žalobce namítl absenci materiální stránky přestupku. Pouhé strčení rukama do jiné osoby nemůže být označováno za jiné hrubé jednání, tím spíše, když nedošlo k žádnému zranění. V každodenním životě nás všech se stává, že se s někým pošťuchujeme, velmi často s osobami, které jsou nám nejbližší, a brzy je to zapomenuto a vše je zase dobré. Nikdo nevnímá pošťuchování jako natolik společensky nebezpečné, aby ho řešil právní cestou. Jde spíše o razantní projev nesouhlasu s druhou osobou. Ve dnech 8. 9., 12. 9. a 19. 9. žalobce čekají zkoušky a nebude se moci k nařízenému jednání dostavit.
31. K ústnímu projednání přestupku dne 29. 8. 2017 se žalobce nedostavil, ani se řádně neomluvil. Dne 4. 9. 2017 byla do datové schránky žalobci doručena výzva k seznámení se s podklady rozhodnutí do pěti pracovních dnů. Na tu žalobce nereagoval.
32. **Městský úřad rozhodnutí ze dne 13. 9. 2017** odůvodnil tak, že žalobce tím, že po předchozí slovní rozeprě s poškozenou tuto fyzicky napadl, a to tak, že ji úmyslně strčil rukama tak, že upadla na zem, jednoznačně naplnil skutkovou podstatu citovaného přestupku. Úmyslem se rozumí bezprostřední vztah mezi stavem vůle fyzické osoby a následkem jejího jednání. Žalobce neučinil určitá opatření směřující k tomu, aby následku zabránil. Poté, co došlo mezi žalobcem a poškozenou ke slovnímu konfliktu, který se stupňoval, se žalobce dostatečně neovládl a bezdůvodně strčil rukama silou do poškozené, která upadla na zem, a pak ji bolelo rameno. To, že žalobce do svědkyně rukama strčil, bylo tam pošťuchování, potvrdila i matka poškozené. Sám žalobce přiznal, že při slovní rozeprě „nějak“ štouchl do poškozené. Žalobce namítl, že poškozená nebyla lékařsky ošetřena, nedoložila lékařskou zprávu o případném zranění. Poškozená potvrdila, že se lékařsky ošetřit nenechala, nicméně ji bolelo rameno. To, že si poškozená stěžovala na bolest ruky, potvrdila její matka.
33. K obhajobě žalobce, že patří ke každodennímu životu nějaké pošťuchování s nejbližšími osobami a brzy je vše zapomenuto a není to společensky nebezpečné, městský úřad uvedl, že z ústního projevu poškozené, která vypovídala souvisle a plynule, nicméně místy rozrušeně a lítostně, rozpoznal, že vzpomínka na danou věc je i s odstupem času u ní stále citlivá, což je zřejmé i ze zvukového záznamu pořízeného při ústním jednání. Pro matku poškozené nebyl daný skutek událostí příjemnou, neboť se jednalo o fyzické napadení její dcery v jejich společné domácnosti, a to ze strany žalobce, kterého zná a byl pro její dceru donedávna přítelem. Městský úřad nevnímá popsany způsob řešení konfliktů mezi

nejbližšími jako běžný a žádaný. Není standardní, aby se lidé strkali či šťouchali. Tento typ přestupku chrání žádoucí dobré vztahy mezi občany. Nelze hovořit o pouhé neslušnosti, neboť popsané chování žalobce vykazuje znaky přestupku v podobě hrubého jednání. Jednání žalobce naplnilo materiální stránku projednávaného skutku a v jeho jednání městský úřad spatřoval společenskou nebezpečnost.

34. Městský úřad vycházel z výpovědi poškozené a její matky, kterým uvěřil, neboť tyto výpovědi spolu vzájemně korespondovaly, obsahově se shodovaly a „dávaly tak věci logický celek“. Svědkyně jsou v příbuzenském poměru, nicméně byly řádně poučeny podle § 55 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí městského úřadu (dále jen „správní řád“), o povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčovat i o následcích nepravdivé výpovědi. Zákon o přestupcích ani správní řád takové svědectví nezakazuje a správní orgán takové výpovědi nebere *a priori* za nevěrohodné. Je na správním orgánu, jaké důkazy v řízení o přestupku provede. Nelze předem hodnotit výpověď svědka jako bezcennou, a proto ji jako důkaz neprovést jen s poukazem na účelovost pro blízký vztah mezi svědkem a svědkyní.
35. K důkazům předloženým ze strany žalobce – fotografiím komunikace mezi žalobcem a poškozenou, fotografií, kde si poškozená sedla do vany v oblečení, a fotografiím konverzace mezi žalobcem a matkou poškozené, kde jsou zaznamenány modřiny, které žalobci způsobila poškozená, městský úřad uvedl, že nesouvisí se skutkem v daný den a poškozená na předložené důkazy ihned reagovala vysvětlením a uvedla, že vznikly v jiné souvislosti, než jak jsou předstírány žalobcem.
36. Při určení druhu sankce a její výměry městský úřad přihlédl k tomu, že žalobce neovládl zcela svoje jednání, vyprovokován předchozí slovní rozepří s poškozenou, tuto fyzicky napadl, a to strkáním rukou, což potvrdily obě svědkyně. Bezdůvodné a úmyslné fyzické napadení žalobcem překročilo rámec pouhé nevhodnosti (nesprávnosti) v dané chvíli a na daném místě a jednoznačně narušilo občanské soužití. Občanské soužití lze obecně vymezit jako souhrn pravidel chování, jejichž zachování je podle obecného názoru a přesvědčení nutnou podmínkou klidného a spořádaného soužití občanů v daném místě, čase a situaci, což žalobce svým jednáním porušil. Pohnutky žalobce městský úřad nevyhodnotil, protože mu nebyly známy. Podle městského úřadu uložená pokuta ve výši 400 Kč je úměrná charakteru přestupku a přiměřená okolnostem případu, odpovídá účelu sledovanému zákonem k dosažení individuální prevence a městský úřad předpokládal, že splní svůj výchovný účel. Žalobce by si tak měl uvědomit veškerá negativa svého jednání a uložená sankce by ho měla vést k tomu, aby se podobného jednání do budoucna vyvaroval. Ukládání sankcí za protiprávní jednání v demokratickém právním státě bylo vždy cíleno především výchovným směrem k osobě pachatele. Jedná se o tzv. individuální zabraňující represí. Smyslem jakýchkoliv sankcí, které mají trestní povahu a jsou ukládány za porušení obecně závazných předpisů, je vždy zabránění tomu, aby se postihované protiprávní jednání opakovalo.
37. **Žalobce v odvolání** namítal, že poté, co s poškozenou vypili velké množství alkoholu, šli k ní domů, kde se začali hádat. Oboustranně padaly vulgární nadávky, oba do sebe vzájemně strkali a poté, co žalobci poškozená dala několik facek, do ní strčil, a to tak, že sice upadla, nicméně na gauč – tedy do měkkého. V případě žalobce se jednalo o nutnou obranu, která nemohla být excesivní, byla proporcionální a byla přiměřená způsobu útoku. Muž nemá moc možností, jak se bránit a těžko pár facek ženě vrátí. Šťouchnutí někoho na gauč nemůže naplňovat materiální znak přestupku. Žalobce souhlasil s tím, že

není standardní, aby se lidé strkali či šťouchali. Dokud žalobce nezačal chodit s poškozenou, považoval fyzické útoky mezi partnery za něco nemyslitelného. Bohužel ze strany poškozené toto bylo na denním pořádku, že vůči němu užívala tak vulgární a nechutné nadávky, že by se za ně styděl leckterý „starý chlap ze čtvrté cenové“ a bohužel poškozená vůči žalobci též užívala násilí. Jako důkaz žalobce doložil fotografie modřin a škrábanců, ale spoustu dalších fotografií, které toto dokazují, mu poškozená bohužel smazala. Výpovědi poškozené a její matky se rozcházejí, přesto městský úřad konstatoval, že vzájemně korespondovaly. Podle žalobce jsou výpovědi rozporné – matka uvedla, že se dívala v obýváku na televizi, ale poškozená uvedla, že matka spala ve vedlejším pokoji. Dále jsou nesrovnalosti ve výpovědích. Žalobce uvedl, že poškozenou šťouchl na gauč. Z výpovědi poškozené není zřejmé, že vůbec upadla. Z výpovědi matky poškozené nevyplývá, že by poškozená upadla, natož pak na zem. Šťouchání bylo vzájemné, a proto není jasné, proč jednání poškozené není trestné. Poškozená je zdatný manipulátor, o čemž svědčí hodnocení městského úřadu, že rozpoznal, že vzpomínka na událost je u poškozené citlivá. Poškozená si ve výpovědích protiřekla. V jednom momentě řekla, že si pamatuje průběh večera naprosto přesně, přičemž za chvíli prohlásila, že si to už nepamatuje. Rozhodnutí bylo přepjatě formalistické. Žalobce uzavřel, že jednal v nutné obraně nebo nenaplnil materiální stránku přestupku. Poškozená chtěla žalobci obviněním ublížit. Správní orgány dostatečně neposoudily okolnosti případu, posuzovaly věc subjektivně a odtrženě od kontextu. S ohledem na trvající útok se o protiprávní jednání ze strany žalobce ani jednat nemohlo.

38. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** uvedl, že z výpovědi žalobce vyplývá, že po vzájemné předchozí hádce ve vypjaté situaci do poškozené šťouchl tak, až „sedla“ na gauč. Totéž přiznal ve svém odvolání a lze to vyrozumět i z elektronické zprávy, kterou před ústním jednáním dne 27. 6. 2017 žalobce zaslal poškozené. Výpovědi svědkyň (poškozené a její matky) se o „šťouchnutí na gauč“ přímo nezmiňují, avšak je z nich zřejmé, že mezi žalobcem a poškozenou došlo k rozepři, během níž žalobce poškozenou mimo jiné úmyslně rukama strčil, až upadla (zda na zem, či na gauč, nebylo spolehlivě prokázáno). Matka poškozené se snažila žalobce zklidnit, odstrkávala ho od poškozené a nakonec ho přiměla k odchodu, při kterém si žalobce vzal s sebou kocoura poškozené. Ze všech výpovědí plyne, že se jednalo o dosti vyhrocenou situaci, kterou každý popsal ze svého úhlu pohledu. Žalobce tak, že veškeré urážky a napadání byly vzájemné a on ve vypjaté situaci poškozenou pouze „nějak šťouchl“, přičemž ona sedla na gauč a poté před svou matkou předstírala, že ji zbil, on však nebyl nijak agresivní a poté, co jej poškozená odstrčila a požádala, aby odešel, šel z bytu pryč. Poškozená skutek popsala z pohledu napadené osoby, její výpověď byla emotivní a mírně chaotická, vyplynulo z ní, že se oba hádali, nicméně žalobce byl agresivnější, strkal do ní, urážel ji, tahal za vlasy i škrtil a pak ji strčil i před matkou tak, že upadla na zem. Matka se ho snažila vyhodit, on stále nechtěl odejít a nakonec jí při odchodu „ukradl“ kocoura. Výpověď matky poškozené je z pohledu nejprve „nezúčastněné“ osoby, která však byla nucena následně situaci vzhledem k jejímu vyhrocení řešit. Skutek popsala tak, že žalobce s poškozenou přišli „ovínění“, hádali se, a proto se je snažila zklidnit. Žalobce do dcery rukama strčil a ona ho potom odstrkovala od sebe. Z výpovědí je zřejmé, že hádka probíhala delší dobu, na chodbě i v obývacím pokoji a že v jednu chvíli se žalobce naštvál tak, že když poškozená byla na sedačce, on ji držel za krk či za ramena a matka poškozené ho od ní musela odtrhnout a dotáhnout ho na chodbu. Mezitím poškozená volala Policii ČR a žalobce vzal kočku a odnesl ji dolů k výtahu, kam za ním bosky běžela matka poškozené a kočku přinesla domů.

39. Po zhodnocení všech výpovědí jednotlivě i ve vzájemných souvislostech dospěl žalovaný k totožnému závěru jako městský úřad, a to že žalobce po předchozí slovní rozepři úmyslně strčil rukama poškozenou, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku proti občanskému soužití spáchaného hrubým jednáním. Ze všech tří výpovědí je nepochybné, že žalobce i poškozená byli v době skutku pod vlivem alkoholu (i když ze strany Policie ČR nebylo množství alkoholu v krvi u žalobce ani u poškozené zjišťováno a jejich výpovědi ohledně zkonsumovaného množství se liší) a že tato skutečnost měla na vznik a průběh incidentu vliv. Z popisu skutku ze strany poškozené a její matky lze zjistit, že i když hádka a následné šťouchání bylo oboustranné, ze strany žalobce bylo intenzivnější a agresivnější. Projednávané „strčení rukama“ bylo reakcí žalobce na nějaké nespecifikované sdělení poškozené, což lze vyvodit jak z výpovědi žalobce („...urážky padaly jak z mé strany, tak z její strany, já jsem ji pak nějak šťouchl, že sedla na zadek na gauč...“), tak z části výpovědi poškozené („...začala jsem ječet, on začal ječet a šťouchat do mě, strčil do mě tak, že jsem upadla na zem..., před matkou mě šťouchl, a když ho držela, snažil se po mě sápat“), v neposlední řadě i z části výpovědi matky poškozené („...žalobce do dcery rukama strčil..., překřikovali se, žalobce to našťovalo, kdy poškozená byla na sedačce a on ji držel za ramena“ – ze zvukového záznamu vyplývá, že ji držel i za krk). Je zřejmé, že žalobce při hádce s poškozenou neovládl své emoce a fyzicky ji napadl. I když žalobce své jednání bagatelizuje, že ji „šťouchl na gauč, tedy do měkkého“, žalovaný neměl pochyb o tom, že jeho jednání (strčení) bylo docela agresivní a vzhledem k tomu i k okolnostem, za nichž k němu došlo, již přesáhlo míru pouhé nevhodnosti či neslušnosti a dosáhlo intenzity přestupku. Žalobce se v době spáchaní skutku nacházel v bytě poškozené a její matky, neboť poškozená mu nabídla, že u nich může přespat, aby nemusel jet v noci do obce J.; byl tedy u nich tzv. „na návštěvě“, přičemž do bytu přišli asi v 23.40 h. Ani skutečnost, že se žalobce nacházel v cizím bytě, kde mu byl nabídnut nocleh, mu nezabránila v tom, aby se po předchozí hádce s poškozenou šťouchali, uráželi ji, před její matkou do ní strčil tak, že upadla, a následně odmítal byt opustit, k čemuž ho nakonec přiměla matka poškozené. Svůj odchod však poškozené nezapomněl znepríjemnit tím, že naschvál vzal s sebou jejího kocoura, pro kterého matka bosky běžela ke vchodu do bytového domu.
40. Žalobce svou obhajobu postavil na tom, že se stal „obětí“ intrik a lží poškozené, která je podle jeho názoru nebezpečný psychopat a umí kdykoliv předstírat jakoukoliv emoci; proto se jí podařilo „ošálit“ i městský úřad, což však není nic zahanbujícího, protože psychopati to umí mistrně. Poškozená je taktéž agresivní osoba, neboť ho v minulosti napadla a způsobila mu modřiny a škrábance - k důkazu žalobce doložil do spisu fotografii oblečené poškozené sedící v napuštěné vaně s tím, že je magor, neboť psychicky zdravý člověk by toto neudělal a fotografie svého předloktí s odřeninami a škrábanci. Žalovaný však jeho obhajobě neuvěřil. I jemu se jako věrohodnější a pravdivější jeví výpověď poškozené, byť tato v líčení spáchaného skutku místy působí přehnaně („v té chvíli jsem měla vytrhnutou půlku vlasů na hlavě“) či je emočně zabarvená. Při líčení událostí z předchozího vztahu se žalobcem poškozená nezastírala, že na něčem má vinu i ona sama, uváděla, že žalobce nekriticky milovala, proto mu dokázala ledacos odpustit, i když ji fyzicky či psychicky ubližoval, nikdy nevolala policii a svěřila se pouze svým nejbližším. Naopak žalobce se ve své výpovědi a zejména ve svých písemných vyjádřeních (odporu proti příkazu, vyjádření se před vydáním rozhodnutí, odvolání) stavěl do pozice ubližovaného a neprávem obviněného, o poškozené se vyjadřoval nehezky, místy urážlivě či až ponižujícím způsobem a poměrně arogantní rétorikou komunikoval i s městským úřadem (viz např. poslední strana odporu proti příkazu). Před ústním jednáním navíc

žalobce zaslal poškozené téměř výhrůžnou SMS zprávu týkající se toho, jak má vypovídat u městského úřadu (list č. 41 spisu). Z projevu žalobce směřovaných vůči poškozené proto žalovaný dovodil, že je to spíše on, kdo vykazuje určité znaky poruchy osobnosti, nikoliv poškozená. S ohledem na uvedené žalovaný nemohl přijmout obhajobu žalobce spočívající v tom, že v daném místě a čase se téměř nic nestalo, protože psychopatka a intrikánka poškozená si vše vymyslela, tudíž je namístě řízení zastavit.

41. Žalovaný námitku žalobce, že poškozenou strčil, protože mu předtím dala několik „facek“ a jednal tudíž v nutné obraně, neshledal důvodnou. I přesto, že se žalobce ve svém odvolání několikrát odvolával na zvukový záznam z jednání, u této námítky uvedl, že si nepamatuje, zda předtím uvedl, že mu poškozená uštědřila několik facek, avšak pokud to neuvedl, uvedl tuto skutečnost nyní, neboť má právo v odvolacím řízení navrhnout nové důkazy. Žalovaný jeho zdůvodnění, že mu jako muži bylo dosud trapné něco takového přiznat, neuvěřil, neboť předtím mu nebylo trapné do spisu dokládat fotografie své ruky s odřeninou a škrábanci způsobenými mu údajně poškozenou v minulosti. S ohledem na to, že po celou dobu řízení, tj. ani v jednom ze svých písemných vyjádření ani na ústním jednání žalobce tuto skutečnost ani náznakem nezmnínil a nevyplývalo to z žádné svědecké výpovědi, považoval žalovaný jeho tvrzení za účelové.
42. K námitkám nepřezkoumatelnosti, že nebylo prokázáno, že poškozená upadla na zem v důsledku strčení, že výpovědi poškozené a její matky spolu nekorespondovaly a že městský úřad při ukládání sankce nehodnotil pohnutky žalobce, jelikož mu nejsou známy, avšak v jiné části (strana 3) odůvodnění je uvedeno, že do poškozené strčil „bezdůvodně“, žalovaný uvedl, že jsou částečně důvodné. V řízení nebylo prokázáno, kam poškozená v důsledku strčení žalobce upadla, zda na zem, na gauč nebo částečně na gauč a pak na zem či zda ji žalobce nestrčil vícekrát; proto je v popisu projednávaného skutku sděleného žalobci a následně i ve výroku rozhodnutí uvedeno, že žalobce úmyslně narušil občanské soužití jiným hrubým jednáním tím, že fyzicky napadl poškozenou tak, že ji úmyslně strčil rukama. V odůvodnění na straně 3 městský úřad nesprávně uvedl, že poškozená v důsledku jednání žalobce upadla na zem, neboť toto uváděla pouze ona, stav věci takto bez důvodných pochybností zjištěn nebyl. Uvedené však nezaložilo vadu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, neboť o tom, že žalobce poškozenou rukama strčil, není sporu a takto je skutkově jednání popsáno ve výroku rozhodnutí. Je taktéž pravdou, že výpovědi svědkyň vykazují určité rozpory. Ty jsou však pochopitelné s ohledem na uplynutí doby, která od spáchání skutku uplynula, do doby, než svědkyně vypovídaly u městského úřadu (bezmála jeden rok – skutek ze dne 2. 8. 2016, ústní jednání dne 24. 7. 2017), vzhledem k tomu, že poškozená nebyla v době spáchání skutku zcela strážlivá a jednalo se o emočně vypjatou situaci. Namítaný rozpor v tom, že poškozená uváděla, že její matka byla v ložnici a naopak její matka vypověděla, že když poškozená s obviněným přišli, byla v obývacím pokoji, z čehož žalobce dovodil, že se nemohla nacházet na dvou místech současně, není tak významný, aby vzbuzoval pochyby o věrohodnosti svědkyň. I z výpovědi žalobce je zřejmé, že matka poškozené se v bytě nepochybně nacházela, odstrkovala ho od poškozené a žádala ho, aby odešel. Ze zjištěného stavu věci plyne, že hádka žalobce s poškozenou trvala s různou intenzitou asi 15 minut a tito přicházeli z chodby do obývacího pokoje; není proto vyloučeno, že matka poškozené se při jejich příchodu nacházela v obývacím pokoji, jak uvedla, a poté se přesunula do ložnice. Co se týče pohnutky žalobce, žalovaný souhlasil se závěrem městského úřadu, že nebyla zjištěna, neboť žádná z vyslechnutých osob neuvedla, konkrétně co (například jaký projev či výraz poškozené) způsobil, aby do ní žalobce silou rukama strčil. Městský úřad tedy mohl

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

hodnotit pouze okolnosti, za nichž k jednání u žalobce došlo, tj. skutek se stal v nočních hodinách – v době nočního klidu, v cizím bytě, pod vlivem alkoholu, byl vyprovokován po předchozí hádce atd. Formulace uvedená městským úřadem v odůvodnění rozhodnutí, že žalobce poškozenou strčil bezdůvodně, se v kontextu toho, že „pohnutka jeho jednání nebyla známa“ a „že své jednání neovládl poté, co byl poškozenou předchozí slovní rozepří vyprovokován“, se nejeví jako zcela šťastná. Městský úřad tím chtěl nepochybně zdůraznit, že žalobce se svým jednáním nebránil fyzickému napadení, reagoval pouze na případný slovní útok, tudíž nebylo na místě použít fyzické násilí. S ohledem na to žalovaný uvedl, že uvedená, ne zcela přesná formulace, nezakládá vadu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.

43. Ani námitky, že matka poškozené se žalobcem v krátké době po incidentu elektronicky komunikovala a poškozená mu zaslala omluvnou SMS zprávu, a tedy jeho jednání nemohlo být až tak závažné, protože jinak by se takto nechovaly, neobstojí. Poškozená uvedla, že se mu omluvila za to, že jeho matce zaslala SMS zprávu, kterou ji informovala o tom, jak se žalobce u ní choval, protože mu tím mohla uškodit v soudním řízení, které žalobce vedl se svou matkou; co se týče komunikace s matkou poškozené, z ní taktéž nevyplývá, že by se skutek nestal. Z výpovědí obou svědkyň bylo navíc zjištěno, že hned následujícího dne se jim žalobce přišel za své jednání omluvit; žalobce uvedené tvrzení nepopřel.
44. Žalovaný se ztotožnil s výrokem o uložení sankce a uvedl, že za daný přestupek lze uložit pokutu do 20 000 Kč. Městský úřad postupoval v souladu se zákonem a řídil se kritérii podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a vzal v úvahu, že žalobce své jednání zcela neovládl, neboť byl vyprovokován slovní rozepří. Taktéž zohlednil, že žalobce nebyl dosud projednáván u zdejšího městského úřadu v přestupkovém řízení. Žalovaný doplnil, že žalobce nejednal adekvátně, když čelil pouze slovním výpadům poškozené. Je však nutno vzít v úvahu, že nebyl způsoben žádný závažný následek, neboť poškozená nemusela vyhledat lékařské ošetření, pouze ji bolela ruka a nebyla nějak omezena v běžném způsobu života. Proto žalovaný považoval uloženou pokutu ve výši 400 Kč (ve spodní hranici zákonné sazby) za zcela adekvátní, neboť v tomto případě měla plnit zejména preventivní úlohu, nikoliv represivní, a sloužit k tomu, aby si žalobce uvědomil, že takto se vůči jiným osobám chovat nemůže, i když se správní orgány snažil přesvědčit o tom, že v případě poškozené to možné je, protože ona násilí považuje za běžnou věc.
45. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
46. **Námítka nepřezkoumatelnosti** neshledal soud důvodnou. Správní orgány I. a II. stupně a potažmo rozhodnutí obou těchto orgánů coby jeden přezkoumávaný celek, se vypořádaly se všemi vznesenými námitkami. K odvolací námitce nepřezkoumatelnosti se žalovaný podrobně vyjádřil na straně 6 a 7 svého rozhodnutí o odvolání. K materiální stránce se vyjádřil městský úřad na straně 3 a 4 svého rozhodnutí o přestupku a žalovaný na straně 4 svého rozhodnutí o odvolání se se závěry městského úřadu ztotožnil.
47. K otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003 (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto: „Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou

formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“ Tento názor lze aplikovat i v souzené věci na přezkoumávané správní rozhodnutí. O žádnou z těchto situací se však v souzené věci nejednalo.

48. Nedůvodná je **námítka podjatosti** oprávněné úřední osoby.
49. Podle § 14 odst. 1 správního řádu *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.*
50. Žalobce v žalobě namítal, že *když v reakci na nezákonně vydaný platební rozkaz uvedl, že s ohledem na zneužití pravomoci úřední osoby přijme potřebná opatření, měla se oprávněná úřední osoba vyloučit z dalšího projednávání přestupku, neboť zde existovala důvodná obava, že se mu bude chtít v následném řízení za avizované kroky pomstít.*
51. Ve vyjádření k příkazu žalobce namítal, že vydáním příkazu měla oprávněná úřední osoba v úmyslu způsobit žalobci škodu, městskému úřadu prospěch a dopustila se trestného činu. Žalobce z opatrnosti částku 400 Kč uhradil, avšak bude žalovat městský úřad o vydání bezdůvodného obohacení. Žalobce upozornil, že mu postupem městského úřadu vznikla škoda a že ji bude vymáhat. Vydání příkazu bylo brutálním zásahem do cti žalobce, trestným činem oprávněné úřední osoby mu byla způsobena újma. Žalobce byl přesvědčen, že je v právu, přestupku se nedopustil, a proto bezodkladně přijme opatření ohledně uvedeného.
52. Soud v citovaném podání nespatřuje námitku podjatosti ve smyslu citovaného § 14 odst. 1 správního řádu, ale nesouhlas s postupem městského úřadu, který předcházel vydání napadeného rozhodnutí. Materiálně o námitku podjatosti nešlo a podle popisu řízení v tomto rozsudku nelze důvodně předpokládat, že oprávněná úřední osoba měla s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti. Nutno dodat, že městský úřad v příkaze žalobce uznal vinným z fyzického a slovního napadení žalobkyně, kdežto napadeným rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z jiného hrubého jednání v podobě šťouchnutí do žalobkyně tak, že upadla. Nešlo tak o námitku podjatosti, ale obranu žalobce proti příkazu, vydaného pouze na základě sdělení poškozené Policii ČR do úředního záznamu.
53. Neopodstatněná je námitka, že nebyl **dostatečně zjištěn skutkový stav** a že správní orgány nesprávně posoudily naplnění znaků skutkové podstaty přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Podle žalobce se nejednalo o hrubé jednání narušující občanské soužití, nýbrž pouze o nevhodné jednání přičitatelné stavu a rozrušení žalobce.
54. Podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích (ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích) *přestupku se dopustí ten, kdo*

úmyslně naruší občanské soužití vyhrůžováním újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním.

55. Pojmy „občanské soužití“ či „hrubé jednání“ představují typické neurčité právní pojmy. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 13/2007-56, uvedl, že *„neurčitým právním pojmem je např. pojem veřejný zájem, veřejný pořádek, občanské soužití, pohoda bydlení apod., jejichž obsah musí případ od případu posuzovat správní orgán, a na základě všestranného posouzení dané situace rozhodnout, zda je v daném případě jeho obsah naplněn či nikoliv. Dospěje-li k závěru, že v souvislosti s předmětným skutkovým stavem je obsah daného neurčitého právního pojmu naplněn, musí dále postupovat způsobem, který pro takovou situaci předpokládá daná norma správního práva (Pomahač R., Průcha P. Lexikon - správní právo. 1. vydání, Ostrava: Sagit, 2002, str. 254). Výklad neurčitého právního pojmu správním orgánem je podroben soudnímu přezkumu. Při svém rozhodování správní soud řeší otázku, zda určitý jev reálného života byl správním orgánem správně podřazen pod neurčitý právní pojem. Soud musí mít možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu.“*
56. Objektem skutkové podstaty přestupku podle § 49 zákona o přestupcích je tedy občanské soužití. Narušení občanského soužití je pak trestáno tehdy, dojde-li k jeho negativnímu zasažení jednáním určité intenzity, jež svojí povahou typově odpovídá jednáním uvedeným v demonstrativním výčtu hrubých jednání v § 49 zákona o přestupcích. Jednání žalobce je tedy třeba považovat za jednání narušující občanské soužití, pokud by bylo hrubým jednáním a zároveň narušilo zájem společnosti, který je objektem přestupku podle citovaného ustanovení, čili pokud by žalobce úmyslně narušil poklidné soužití občanů v daném místě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 12/2010-65).
57. Skutková zjištění a skutkové a právní závěry učinily správní orgány z výpovědi poškozené, její matky a výpovědi a písemných podání žalobce. Soud se s těmito závěry ztotožnil. Sám žalobce ve své výpovědi uvedl, že: *„doma se začali hádat a šťouchat, bylo to vzájemné, urážky padaly z obou stran“* a že žalobce ji pak *„nějak šťouchl, ale to bylo tak, že sedla na zadek na gauč“*.
58. Poškozená vypověděla, že *„žalobce kopl do jejího kocoura, tak začala ječet, on začal ječet a začal do ní šťouchat. V tu chvíli vstala matka, která spala ve vedlejším pokoji a snažila se žalobce od poškozené odtrhnout, protože do ní strčil tak, že upadla na zem, bolelo ji rameno, to bylo i před matkou“*.
59. Matka poškozené vypověděla, že *„žalobce do dcery rukama strčil, kdy ho potom dcera odstrkovala od sebe. Dcera šla z chodby do obývacího pokoje, překřikovali se. Žalobce to našťoval, kdy dcera byla na sedačce a žalobce ji držel za ramena. Svědkyně ho od ní odtrhla.“* K dotazu žalobce, že v obvinění je uvedeno, že dceru několikrát pěstí udeřil do obličeje, zda to viděla, svědkyně uvedla, že *„pěstí ne, on se spíš jen natahoval, určitě ji chytil za tu ruku, bylo tam pošťuchování“*.
60. V odvolání pak žalobce uvedl, že *„pouhé strčení rukama do jiné osoby nemůže být označováno za jiné hrubé jednání, tím spíše, když nedošlo k žádnému zranění. V každodenním životě nás všech se stává, že se s někým pošťuchujeme, velmi často s osobami, které jsou nám nejbližší, a brzy je to zapomenuto a vše je zase dobré“*.

61. Z opakované citace je podle soudu zjevné, že hrubému jednání formou strkání a pošťuchování ze strany žalobce došlo. Podle § 5 odst. 5 věty druhé zákona o přestupcích *odpovědnosti za přestupek se nezabývá ten, kdo se do stavu nepřičetnosti přivedl, byť i z nedbalosti, požitím alkoholu nebo užitím jiné návykové látky*. Ačkoli žalobce uvedl, že s poškozenou požili alkohol, tato skutečnost ho odpovědnosti za přestupek nezabavila.
62. Žalobce má pravdu v tom, že v posuzovaném případě **důkazem nemůže být úřední záznam**. Ten také v přezkoumávaném řízení důkazem nebyl. Význam úředního záznamu o podaném vysvětlení dle § 61 zákona č. 283/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni jeho sepsání, spočívá v přestupkovém řízení v tom, že na jeho základě si může správní orgán předběžně vyhodnotit význam případné svědecké výpovědi dané osoby z hlediska skutečností, které je třeba v konkrétním řízení o přestupku prokazovat. Při samotném výslechu svědka (obviněného) však nesmí být úřední záznam o podaném vysvětlení čten namísto výpovědi svědka (obviněného), slouží pouze jako informační zdroj pro formulaci otázek kladených správním orgánem svědkovi směřujících k podrobnému objasnění skutečností obsažených v úředním záznamu. Na podkladě odpovědi na tyto otázky pak může být posouzena věrohodnost jeho výpovědi. V případě rozporů mezi výpovědí a obsahem úředního záznamu však na to může být daná osoba výslovně dotázána. V přestupkovém řízení totiž není třeba dovést zákaz použití úředních záznamů o podaném vysvětlení tak daleko jako v řízení trestním, a to zejména s ohledem na menší formálnost přestupkového řízení a na obecně významnější roli úředních záznamů o podání vysvětlení v iniciaci tohoto typu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73).
63. V posuzovaném řízení se výpovědi poškozené a její matky shodovaly se skutečnostmi, které sdělily Policii ČR v oznámení přestupku, jak vyplývá z citací provedených shora. Tuto obsahovou shodu nezměnila ani doba, která uplynula mezi ústním jednáním a oznámením přestupku (téměř jeden rok). Paměťová stopa poškozené ani její matky nebyla zcela nebo významným způsobem vymizelá. Poškozená i její matka vypovídaly shodně jako na policii asi rok před výpovědí u městského úřadu. Tato skutečnost posiluje věrohodnost jejich výpovědí. Rozpory mezi výpovědí poškozené a její matky ve výpovědích u městského úřadu byly zcela bezvýznamné (jako např. to, zda matka byla v obývacím pokoji anebo v ložnici a pak došla do obývacího pokoje – zde se soud ztotožnil s citovanými úvahami žalovaného). Existence rozporů mezi tím, co se podává z jednotlivých provedených důkazů, nebývá neobvyklá, přičemž v takové situaci je rozhodující orgán (lhostejno, zda správní orgán či soud) povinen přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z protichůdných skutkových verzí (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, nebo ze dne 23. 8. 2018, č. j. 3 As 203/2017-32).
64. Významná nebyla ani skutečnost, jestli žalobkyně dopadla na gauč nebo na zem, protože podstatné bylo šťouchnutí silou, která způsobila pád poškozené. Věřodnost výpovědi poškozené a její matky nebyla ve správním ani soudním řízení správním ničím zpochybněna ve smyslu důvodných pochybností podle § 3 správního řádu. Důkazy v posuzované věci tvoří uzavřený, logicky provázaný, a ničím nenarušený okruh a vedou k jedinému skutkovému závěru, a sice že žalobce spáchal popsany skutek. Oba správní orgány podrobně ve svých rozhodnutích dokazování popsaly a zhodnotily, jak soud podrobně citoval výše.

65. Žalobce se mylí, že jeho jednání městský úřad prokázal pouze výpovědí poškozené. Toto tvrzení je v rozporu se spisem městského úřadu. Shodně s poškozenou vypovídala i její matka. Obě výpovědi nadto korespondují s obsahem úředního záznamu Policie ČR a výpovědí a vyjádřeními žalobce. Pouhý odkaz na rodinné vztahy mezi svědkyněmi nemůže být sám o sobě důvodem pro vyhodnocení svědkyň jako nedůvěryhodných (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 2 As 109/2012-26).
66. Obrana žalobce, spočívající v tom, že poškozená ho také napadala, není v tomto řízení významná. Jednání žalobkyně nebylo prokázáno, ani prokazováno. Pokud by žalobcem tvrzené jednání poškozené bylo prokázáno, mělo by význam v posouzení okolností přestupku žalobce (§ 2 odst. 4 a § 50 odst. 3 a 4 správního řádu). Podle soudu správní orgány ke všem nesporným a prokázaným okolnostem věci přihlédly (jak soud podrobně citoval z napadených rozhodnutí) a napadené rozhodnutí jakožto celek je zákonné. Pokud by žalobce setrval v bytě s poškozenou a její matkou (nebo u domu) poté, co zavolaly policii, mohl se k věci na místě vyjádřit. Soud v této souvislosti rovněž poukazuje na to, že při zpochybnění důkazů obviněným se přesouvá důkazní břemeno ze správního orgánu na obviněného a on musí prokázat svá tvrzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).
67. Správní orgán tím, že určité jednání ponechává bez postihu, byť je k tomu vybaven potřebnými pravomocemi, takové jednání bez dalšího ještě neaprobuje jako správné a souladné se zákonem. Pouhé „mlčení“ veřejné správy, resp. její nečinnost v oblasti postihování deliktního jednání, bez dalšího nezakládá legitimní očekávání, že dosud nepostihované deliktní jednání deliktním jednáním není, resp. že nebude postihováno ani nadále (§ 2 odst. 4 správního řádu) - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018, č. j. 6 As 413/2017-39. Bez návrhu ve správním řízení či podáním na policii městský úřad nemohl zahájit řízení o přestupku proti poškozené. Nadto se žalobce mohl ptát na deliktní jednání poškozené a její matky, když byl přítomen ústních jednání a jejich výpovědím u městského úřadu.
68. Pokud žalobce neuvedl svou verzi příběhu hned policii a postupně měnil svá vyjádření, obrana předestřená až v pozdějším stádiu správního řízení (nebo až v řízení soudním), se může jevit dle kontextu věci jako účelová (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2017, č. j. 2 As 214/2016-24, nebo usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71).
69. Žalobní námitce o jednání v nutné obraně soud nemohl přisvědčit. Nutná obrana žalobce nebyla prokázána. O nutnou obranu podle zákona o přestupcích nejde jen tehdy, byla-li obrana zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, č. j. 1 As 35/2008-51). Intenzita obrany, má-li být způsobilá odvrátit útok, může být zásadně silnější, než intenzita útoku. Obrana však nesmí být zcela zjevně, přehnaně silnější, než je třeba k odvracení útoku. A okolnosti, za kterých k protiprávnímu jednání došlo, nejedná-li se o okolnosti vylučující protiprávnost (nutná obrana, krajní nouze), jsou relevantní pro uložení výše sankce, nikoli pro závěr o tom, zda byl či nebyl spáchán přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2005, č. j. 5 As 20/2004-37). S oběma uvedenými právními názory je napadené rozhodnutí v souladu.
70. Provedení důkazů záznamem z videokamery a fotografiemi, které doložil žalobce o elektronických komunikacích a o sezení oblečené poškozené ve vaně, soud shodně

se správními orgány nepovažuje za potřebné, nesouvisí to s prokazováním projednávaného skutku (v rozhodnutí městského úřadu odůvodněno na straně 3). Žalobce při svém výsledku dne 24. 7. 2017 městskému úřadu sdělil, že na výsledku policistů již netrvá, ani nenavrhuje předvolat žádné další svědky. Z tohoto důvodu a dále proto, že to pro věc nemělo z hlediska zjištění skutkového stavu význam, městský úřad tyto důkazy neprováděl. Soud s tímto postupem souhlasí. Vadou správního řízení bylo, že žalovaný důkazy formou elektronické komunikace použil a argumentoval jimi, ačkoli nebyly provedeny jako důkazy. Podle soudu je tato argumentace (na straně 7 v druhém odstavci rozhodnutí o odvolání) právně neúčinná a nadbytečná, avšak tato vada neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Rovněž nebylo na místě, aby žalovaný vyslovil názor o poruše osobnosti žalobce, pokud k tomu neměl žádný důkaz.

71. Neopodstatněná je námitka **absence materiální stránky přestupku**.
72. Podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem *zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně*.
73. Společenská nebezpečnost jednání, tedy materiální stránka přestupku, není naplněna, pokud existují zvláštní okolnosti případu, jež nebezpečnost předmětného jednání zásadním způsobem snižují. Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména: význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2015, č. j. 7 As 63/2015-29).
74. Soud shodně se správními orgány po pečlivém uvážení neshledal žádnou zvláštní okolnost případu ve smyslu citovaného právního názoru. Takovou okolnost vylučující odpovědnost žalobce včas netvrdil, stejně jako krajní nouzi nebo nutnou obranu a soud shodně se správními orgány je rovněž neshledal. Nelze tak přisvědčit žalobci, že by správní orgány ignorovaly nějaké důkazní prostředky nebo že by ve věci šlo o opomenutý důkaz.
75. Lichá je námitka, že se žalobce **nemohl seznámit s důkazy**. Městský úřad doručil dne 4. 9. 2017 do datové schránky žalobce výzvu ze dne 29. 8. 2017 k tomu, aby se seznámil s podklady rozhodnutí (č. l. 47 správního spisu) do pěti pracovních dnů ode dne doručení výzvy s tím, že poté vydá rozhodnutí ve věci. Tato lhůta uplynula v pondělí 11. 9. 2017 a městský úřad vydal rozhodnutí dne 13. 9. 2017. Žalobce městský úřad nepožádal o prodloužení lhůty a možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí dodnes nevyužil.
76. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40, *správní orgán není povinen postupovat dle § 51 odst. 2 správního řádu z roku 2004, tj. vyrozumět účastníka řízení o provádění důkazů mimo ústní jednání, jde-li o provedení důkazu listinou*. Proto nebyl městský úřad povinen žalobce vyzvat k seznámení s listinou, kterou sám doložil. Jiné námitky k dokazování žalobce nevznel a soud byl vázán žalobními námitkami, bez námitek nemohl jiné vady řízení přezkoumávat, ledaže by šlo o vady, které brání přezkumu v mezích žalobních bodů, o což se v daném případě nejednalo.
77. Neopodstatněná je námitka, že **omluva žalobce z jednání** byla řádná.
78. Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže*

odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

79. Z citovaného ustanovení tedy vyplývají obligatorní podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti osoby obviněné ze spáchání přestupku: (I) obviněný musí být především řádně předvolán a poučen o tom, v jakých případech může být jednáno bez jeho účasti; (II) obviněný se odmítne k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.
80. Městský úřad žalobce řádně předvolal na 29. 8. 2018 a poučil oznámením ze dne 28. 7. 2018, doručeném žalobci dne 7. 8. 2018. Dne 8. 8. 2018 žalobce sdělil městskému úřadu, že má dne 8. 9., 12. 9. a 19. 9. zkoušky a že se na ně bude muset intenzivně připravovat, proto se k jednání nedostaví.
81. Pokud jde o podmínku druhou, výklad pojmu „náležitá omluva“ byl předmětem řady rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Podmínky náležité omluvy jsou shrnuty například v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, dle kterého „aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“
82. Žalobce se omluvil včas, ale důvod omluvy vůbec nedoložil, o tom není mezi účastníky řízení sporu. Nebyla tak splněna podmínka prokázání důvodu omluvy. Žalobce ani nepožádal o přeložení termínu na dřívější den, případně jiný termín. Soud se ztotožňuje s postupem a právním závěrem správních orgánů, že v daném případě omluva náležitá nebyla. Nadto zkoušky žalobce se konaly až 10, 14 a 21 dnů po konání ústního jednání. Podle soudu v takovém případě bez doložení konání zkoušek a uvedení dalších relevantních důvodů nemohla být ani doložená omluva náležitá.
83. Soud se neztotožnil s námitkou žalobce ohledně **vad výroku rozhodnutí**, že formulace „jiné hrubé jednání“ je jen blanketní normou a chybí zde znaky skutkové podstaty. Městský úřad v popisu skutku ve svém rozhodnutí ze dne 13. 9. 2017 uvedl, že žalobce poškozenou „fyzicky napadl tak, že ji úmyslně strčil rukama“. Tento popis skutku shledal soud souladným s § 77 zákona o přestupcích i právním názorem podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. ve Sb. NSS 1546/2008.
84. Jak vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je, ...*aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu.* Těmito kritériím citovaná formulace výroku městského úřadu zcela vyhověla.

85. Námitka **nesprávného užití staré právní úpravy** (zákona o přestupcích) byla nedůvodná. Soud souhlasí s žalovaným, že zákon o odpovědnosti za přestupky není pro žalobce příznivější. Mimořádné snížení pokuty žalobci nebylo na místě. Městský úřad pokutu žalobci uložil při samé dolní hranici (400 Kč z možných až 20 000 Kč, srov. § 49 odst. 4 zákona o přestupcích). Při výši uložené pokuty zde pro snižování s přihlédnutím ke všem okolnostem věci nebyl prostor. Nic jiného už žalobce k pokutě ani k užití později účinné právní úpravy nenamítal.
86. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že **ve věci šlo o dvojí trestání**, protože městský úřad žalobce ve svém rozhodnutí o přestupku ze dne 13. 9. 2017 napomenul tím, jak uvedl, že žalobce by si měl uvědomit veškerá negativa svého jednání a uložená sankce by ho měla vést k tomu, aby se podobného jednání do budoucna vyvaroval. Aby došlo k porušení zásady *ne bis in idem*, muselo by napomenutí být obsahem výroku a muselo by tomu odpovídat odůvodnění. Navíc napomenutí nelze uložit spolu s pokutou (§ 11 odst. 2 část věty za středníkem zákona o přestupcích). Citovanou formulací uvedenou v odůvodnění jako argument k uložené pokutě rozhodně městský úřad žalobce právně účinně nepotrestal.
87. Všechny další konkrétně navrhované důkazy soud neprovedl, protože by byly nadbytečné nebo neměly vztah k projednávané věci. Skutkový stav byl zjištěn v souladu s § 3 a § 50 a násl. správního řádu. Důkaz výpisem z bankovního účtu k osvědčení množství vypitého alkoholu, záznamem z videokamer, výpisem z účtů a elektronickou komunikací mezi žalobcem a matkou poškozené soud neprováděl vzhledem ke shora uvedeným důvodům, a protože nemají vztah k souzené věci. Svědecká výpověď matky poškozené nebyla zpochybněna ve smyslu § 3 správního řádu a nebylo ji dle soudu třeba v přezkumném řízení u zdejšího soudu doplňovat, relevantní důvod k tomu žalobce neuvedl.
88. K návrhu žalobce na to, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a řízení zastavil, soud odkazuje na § 78 s. ř. s., který soudu neumožňuje mimo zamítnutí žaloby nebo zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení jiné alternativy rozhodnutí. Soudní řízení správní je řízení přezkumné, má kasační charakter a soud nenahrazuje činnost správního orgánu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89). Charakter správního soudnictví nepřipouští podávání různých typů žalob ve formě eventuálních či alternativních petitů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2004, č. j. 6 Ans 1/2003-101).
89. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Soud se ztotožnil i s argumentací žalovaného uvedenou ve vyjádření k žalobě.
90. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Olomouc 16. září 2019

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně